

РЕШЕНИЕ

№ 1656

гр. София, 11.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 21.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арнаудова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10285** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 25248 от 25.10.2012 г. по описа на Административен съд София-град подадена от Н. С. Н. срещу заповед № 1450/3832/05 от 31.10.2007 г. издадена от началник на отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция полиция (СДП), с която на оспорващия е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Оспорващият сочи, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и в нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди, че наказателните постановления (НП), въз основа на които е издадена процесната заповед за прилагане на ПАМ, не са влезли в законна сила. Не е бил уведомен за намаляващия брой контролни точки. Изтекла е абсолютната погасителна давност за изтърпяване на наложеното наказание. Предвид изложеното моли съда да отмени процесната заповед, както и да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – Началникът на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура не е изразил становище по съществуващото на спора.

Административен съд София - град, I-во отделение, 42-ри състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за

установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - заповед № 1450/3832/05 от 31.10.2007 г. заместник началника на ОПП при СДП на спрямо Н. С. Н. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на №[ЕИК], категории *ВС**М*, издадено от ОПП – СДП, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат (отм., по-надолу в текста само „Наредба № I-139 от 16.09.2002 г.“), на водача са отнети 56 контролни точки, въз основа на следните връчени влезли в сила НП: НП № 2200/730/04 от 01.06.2004 г., с което са отнети 3 контролни точки; НП № 1401/1819/05 от 30.08.2005 г., с което са отнети 6 контролни точки; НП № 1702/628/05 от 30.08.2005 г., с което са отнети 9 контролни точки; НП № 0416/1403/05 от 16.02.2006 г., с което са отнети 6 контролни точки; НП № 0416/1564/05 от 22.10.2007 г., с което са отнети 16 контролни точки и НП № 1450/3832/05 от 22.10.2007 г., с което се отнети 16 контролни точки.

Констатира е също така, че Н. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си управление на МПС след като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДП. Предвид така установеното е направил извод, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане спрямо Н. на спорната ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Заповедта е връчена на оспорващия на 09.10.2012 г.

Тъй като в представената от административния орган преписка по издаване на оспорената заповед не се съдържат посочените в заповедта НП, с разпореждане от 07.11.2012 г. съдът е задължил административния орган да ги представи. От ответника по реда на чл. 186 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) вр. с чл. 144 от АПК са изискани заверени преписи от посочените в заповедта НП, както и доказателства относно връчването и влизането им в сила.

С писмо с вх. № 60 от 02.01.2013 г. по описа на АССГ от Областна дирекция (ОД) на Министерство на вътрешните работи (МВР) – [населено място] е изпратен заверен препис на НП № 730 от 24.03.2004 г. В НП е отбелязано, че същото е връчено на водача на 15.05.2004 г. и е влязло в законна сила на 24.05.2004 г. С влизането му в сила на Н. са отнети 3 контролни точки.

С писмо с вх. № 31983 от 14.12.2012 г. по описа на АССГ от ОД на МВР – [населено място] е изпратено заверено копие от НП № 1819 от 21.04.2005 г., с което на Н. са отнети 6 контролни точки. Видно от отбелязването в НП, то е връчено на Н. на 30.08.2005 г. Липсват обаче данни дали НП е обжалвано и кога същото е влязло в законна сила.

В писмо с вх. № 31595 от 11.12.2012 г. по описа на АССГ от ОД на МВР – [населено място], е посочено, че НП № 628 от 20.08.2005 г. срещу Н. С. Н. е връчено на 30.08.2005 г. и е влязло в сила на 07.09.2005 г. Заверено копие от него не е приложено, като в писмото е посочено, че същото е унищожено, поради изтекъл срок за съхранение. Към писмото е приложено заверено копие от протокол за унищожаване на документи рег. № ПП 3171/2011 г., видно от който преписки по АУАН – ЗДП и ЗЗ /+решения по обжалвани НП на сектор „ПП“, включително за 2005 г., са унищожени

поради изтекъл срок на съхранение.

С писмо с вх. № 31759 от 12.12.2012 г. по описа на АССГ от Районно управление „Полиция” – [населено място] са изпратени заверени преписи от НП № 1403/05 и НП № 1564/05. Видно от тях НП № 1403 от 07.11.2005 г., е връчено лично на Н. 16.02.2006 г. и е влязло в законна сила на 24.02.2006 г. С влизането му в сила на Н. са отнети 6 контролни точки. НП 1564 от 21.12.2005 г., е връчено по реда на чл. 58, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) на 22.10.2007 г. и е влязло в законна сила на 30.10.2007 г. С влизането му в сила на Н. са отнети 16 контролни точки,

С писмо вх. № 31542 от 10.12.2012 г. по описа на АССГ от ОД на МВР – П. е изпратено НП № 3832 от 31.01.2006 г., за което е посочено, че не е връчено на Н. и в същото няма отбелязване за връчването му.

Със заповед № Из-1393 от 09.08.2007 г., министърът на вътрешните работи, на основание чл. 23, т. 11 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ редица длъжностни лица, между които началника на ОПП при Столична дирекция „Полиция, правопреемник на която съгласно пар. 109 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 69 от 2008 г.) се явява СДВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК преклузивен 14 - дневен срок. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, която има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. При издаването ѝ обаче са опуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е нарушен материалния закон, поради което заповедта следва да бъде отменена.

Съгласно чл. 157, ал. 1 от ЗДвП при издаване на свидетелство за управление, притежателят му получава контролен талон за потвърждаване валидността на притежаваното свидетелство и определен брой контролни точки за отчет на извършваните нарушения. Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат (отм., по-надолу в текста само „Наредба № I-139 от 16.09.2002 г.), разписва, че при първоначално издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство, притежателят му получава първоначален максимален размер от 39 (тридесет и девет) контролни точки за отчет на извършените от него нарушения на ЗДвП. Същото предвижда и нормата на чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из – 1959 от 27.12.2007 г. Съгласно предписанието на чл. 4 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г., отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Нормата на чл. 3, ал. 1 от действащата Наредба № Из-1959 от 27.12.2007 г. е аналогична.

Според чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Видно от посочените разпоредби отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на наказателното постановление. Водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен, по силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. За неизпълнение на това, произтичащо от закона задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на принудителната административна мярка “изземване на свидетелството за управление”.

На фона на така очертаната правна регламентация и представените и неоспорени по делото доказателства, съдът намира, че доводът на Н. за незаконосъобразност на спорната заповед е основателен.

Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган е този, който трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в спорния акт. Следователно доказателствената тежест за установяване на релевантните факти, които обосновават налагането на ПАМ е на ответника. Оспорената в настоящето производство ПАМ е издадена на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаването ѝ е посочено, че поради отнети на Н. 56 контролни точки с шест влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ - изземване на свидетелството за управление на МПС, е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които са му отнети максимално допустимия брой контролни точки.

В случая от административния орган не е представено НП № 1702/628/05 от 30.08.2005 г., с което в заповедта е посочено, че на оспорващия са отнети 9 контролни точки. Непредставянето на наказателното постановление препятства съда да извърши проверка, както относно съществуването му и относно това дали същото е влязло в законна сила към момента на издаване на заповедта.

Наред с това от административния орган не са представени доказателства, че НП № 3832 от 31.01.2006 г. е надлежно връчено на оспорващия. Предвид изложеното не може да се приеме, че посоченото НП е влязло в сила, съответно – че са отнети на оспорващия посочените в него 16 контролни точки. За НП № 1819 от 21.04.2005 г. липсват данни дали е обжалвано и кога същото е влязло в законна сила и също не може да се направи безспорен извод, че с него на оспорващия са отнети посочените в НП 6 контролни точки.

За пълнота следва да се изложи, че както по-горе посочените НП № 3832 от 31.01.2006 г. и НП № 1819 от 21.04.2005 г., така и останалите представени в настоящето производство НП № 730 от 24.03.2004 г., НП № 1403 от 07.11.2005 г. и НП 1564 от 21.12.2005 г. се различават като дата на издаването им с отразените в заповедта НП със същия номер. Това създава съмнение, че именно представените по делото НП е имал предвид административният орган при издаване на заповедта.

Дори и без да се взема предвид посоченото разминаване между датите на издаване на посочените в заповедта и представените по делото НП, в хода на настоящето производство се събраха безспорни доказателства, че само три от тях са влезли в законна сила, а именно: НП № 730 от 24.03.2004 г., НП № 1403 от 07.11.2005 г. и НП

1564 от 21.12.2005 г. От тях се установява, че на Н. са отнети общо 25 контролни точки.

Ето защо, съдът намира, че при издаването на спорния административен акт, органът е извършил неправилна преценка за наличие на посоченото в него фактическо основание – изчерпване на лимита на предоставените на Н. контролни точки, тъй като към момента на издаване на оспорената заповед на оспорващия не са отнети с влезли в сила наказателни постановления всички контролни точки и не е налице задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Наложена му ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП противоречи на материалния закон и следва да бъде отменена.

Съгласно чл. 35 от АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Нормата на чл. 36, ал. 1 от АПК предвижда, че доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи. При издаването на спорния акт ответникът не е спазил предписанията на посочените разпоредби от АПК. Ако при спазване на административнопроизводствените правила в хода на административното производство бяха изяснени всички релевантни факти и обстоятелства и беше дадена възможност на Н. да даде обяснения и/или направи възражения, ответникът нямаше да издаде акт като процесния. Ето защо съдът намира, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до издаването на акт в противоречие с материалния закон и при липса на предвидените в закона предпоставки за издаването му, който следва да бъде отменен. За пълнота следва да се посочи, че доводите на оспорващия за изтекла давност са неоснователни. Отнемането на контролни точки е последица от извършването на нарушението. То не е вид санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания е неотнормируемо към заповедта по чл. 171, т. 4 от ЗДвП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на НП, а възстановяването им се извършва по нарочен ред и процедура, предвиден в чл. 158 от ЗДвП. По отношение на тях институтът на погасителната давност по ЗАНН е неприложим. Поради това изтеклата давност за правото на държавата да търси принудително изпълнение на наложените наказания не влияе върху настъпването на правните последици от извършеното нарушение. Такова е отнемането на контролни точки, респективно изземването на свидетелството за правоуправление.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Н. С. Н. заповед № 1450/3832/05 от 31.10.2007 г. издадена от началник на Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция „Полиция“, с която спрямо Н. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от

съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: